

La pecadora

Àngel Guimerà
La pecadora

ACTE PRIMER

ESCENA X.

DANIELA, ANTONIA, MONSA, JEANNE, ANA y RAMÓN.

RAMÓN, *entrant.*

Ahónt es? Ahónt?...

DANIELA

Ramón! Ramón! (*Tirantli'ls brassos al coll y fentli un petó.*) En Ramón de la meva ànima!

RAMÓN, *rebutjantla ab duresa.*

Qu'es aixó? Per qui m'has pres?!

(*Monsa. priva de caure á Daniela sostenintla.*)

DANIELA

Ah! Deu meu!

MONSA, *á mitja veu.*

Eh! Mal cor! Quin mal cor que té aquest home!

ANTONIA

Qu'has fet, Rmaón!

RAMÓN

Ara se'n recorda... d'aquí! Ara! Quan ja no la volen enlloch!

MONSA, *á Jeanne.*

Asseyémlla aquí. (*Apart.*) Aixó es una fera! (*Alt.*) Ja la sostinch jo. Ja está bé aixís.

(*L'Antonia també s'ha acostat á socórrela.*)

DANIELA

M'ha llensat! M'ha maltractat! (*Poch á poch va arrencant en plor.*). Qué li he fet jo?! Qué li he dit?! No ho deu ser en Ramón, no; que ell me volía, y quan me pegavan me defensava y plorava de ràbia! Jeanne, per qué no'm vaig morir allà baix?! Ja m'ho deyas tu que no vingués, que no vingués, que ningú'm voldria! No, no'm volen, no! Aném que'm moriria aquí dintre (*Ab desesperació.*) Y aquí no, no! Aquí no'l morir! Al carrer!

Al carrer ! No, no m'aguantéu que me'n vuy anar, que vuy sortir d'aquesta casa! (*Torna á caure asseguda.*) No puch, no puch ara!

MONSA, *apart.*

Malas entranyas! Infame! Miréusel al mal home, miréusel!

ANTONIA, *á Monsa per en Ramón.*

Párlali, párlali.

(*Monsa no escolta á Antonia y segueix al costat de Daniela. Antonia se'n torna ahont es en Ramón y segueix pregantli que no insisteixi en tréurela.*)

DANIELA, *á Monsa.*

Y tu ploras també?! Per qué ploras? Dígamho.

MONSA

Per vosté: perque la fan patir.

DANIELA

Veyám, veyárn; míram fixo, míram!

MONSA

Pobre Daniela!

DANIELA

Ara't coneix, ara! Ab el plorar t'he conegut. Ets una que sempre plorava per mí y'm renyava plorant! Tu eras, tu; la Monsa, la Monsa!
(*S'abrassan estretament plorant.*)

AGNA, *á mitja veu.*

Pare!

MONSA

Sí, sí, jo era, jo!

DANIELA

La Monsa! La Monsa!

AGNA, *á mitja veu.*

Pare! No vuy que se'n vaji aquesta senyora, que m'ha promés una nina!

ANTONIA, *á Ramón.*

Ja ho veus com està: podria quedar-se ara per ara... (*En Ramón, está assegut amagant la cara.*)

MONSA, *corrent á Ramón.*

Escóltam, Ramón! (*Ell no's mou.*) Escóltam, escóltam!

AGNA, *á Antonia.*

Que se n'anirà? Que se n'anirà?

ANTONIA, *á Ramón.*

Per la mort de Deu jo't demano que no fassis aixó; que li diguis una paraula de consol á aquesta desgraciada!

RAMÓN, *á Antonia y Monsa.*

Desgraciada no, qu'es una perduda!

(*Antonia va á trobar á Daniela perquè no senti'ls insults d'en Ramón.*)

MONSA

Calla! Calla!

RAMÓN, *á Monsa.*

Una perduda, sí!... Que tu no sabs el mal que á mí m'ha fet! Ni ella tampoch ho sabrà may!

(*Entretant va alsantse Daniela sostinguda per Jeanne mentres que Antonia procura consolarla de la crudeltat d'en Ramón.*)

MONSA, *també á mitja veu.*

Sí, sí; pero ara está molt malalta, encara que no ho sembli. (*En Ramón s'arronsa d'espalllas.*) Déixala quedar aquí alguns días! Fins á demá al menos!

RAMÓN

Si tu no sabs lo que'm demanas, Monsa, perquè jo voldria que s'hagués mort aqueixa dona!

MONSA

No ets dolent tu! No vulgas serho!

RAMÓN

Y tu qué sabs de com só jo?!

MONSA

Pensa en els teus fills! Per l'amor que'ls hi tens!...

RAMÓN, *ab horror.*

Pels meus fills?! Que sabs tu lo que't dius! Que se'n vagi! Que se'n vagi!
(*Ha acabat dientho molt baix, porque s'ha topat ab la mirada de Daniela que s'hi acostava.*)

DANIELA

Sí! Sí! No li diguis res més, Monsa. Ja me'n vaig, ja. Sino que avans déixamel veure ben bé, que fa catorze anys que no l'havía vist! (*Va á enrahonar en Ramón y ella no'l deixa dir.*) Per culpa meva, sí, qu'es meva tota la culpa! Y que'm vuy escusar jo, eh? Que no ho sé que no ho mereixíau aquí qu'os deixés y que me n'anés d'aquella manera!?...

RAMÓN

De dona!...

DANIELA

De dona dolenta, sí, sí; de dona dolenta. Dígaho; y no apartis els ulls pera insultarme! Míram, míram, que aixís y tot m'agrada que'm miris; que hi veig en tu aquell mateix Ramón! Sí, sí que l'ets el Ramón, qu'era un noy pera mí!... (*En Ramón fa que no ab el cap y s'asseu girant la cara, sabentli greu d'haver fet aqueix moviment.*) El Ramón dels divuyt anys, ab qui jo'm descansava, y ab qui'm barallava y'm revolcava bojejant sobre l'era! Jo li cridava d'enllá d'enllá, quan venía del bosch ab son pare: Ramón!... Ramón!...
(*En Ramón fa un moviment con si hi anés, afectuós cap á n'ella.*)

MONSA, *á Ramón.*

No, no, per Deu! (*Ab por de que la insultí.*)

DANIELA

Y quan arribava, me tirava al seu coll: Ramón que ja he trobat violas! Ramón que t'he cullit cireras d'arbós! Y ab el delit de férlashi menjar jo mateixa, las hi refregava per la cara esbojarrada! Y després: Que jo sé un niu de perdiganyas, Ramón! Donchs cap al niu! Y com ellas s'escapavan, á perseguir la escampadissa torrent amunt, xipollejant dintre l'aygua, omplintnos de sanch entre la verdissa pera agafar las ressagueras! Y al tenirlas, deixarlas anar porque se la campessin, las pobrissonas! Y jo, mira, també un dia me n'he fugit cap al torrent com ellas! Y després he posat alas y he volat no sé ahont! Fins que m'he sentit ferida; y al anarme á morir, com ellas he volastrejat cap allá ahont hi havia estat el meu niu! Cap aquesta casa!

RAMÓN

Sí, sí; pero tu un dia tant se te'n va donar de mí com del pare, com de tothom, com de tu mateixa; y ab el primer que't va dir aném te n'hi vas anar! Y ja's veu clar que tu ni te'n vas enrecordar més d'aquesta casa!... Y no'm miris aixís, que també m'hi miravas pocas horas avans de fugir (*Exaltantse.*) pera ser una cualsevol! Una malehida de qui no s'ha de tenir pietat! Una...

(*Va cap á ella com si li anés á pegar.*)

DANIELA

Si, sí! Mes no'm maltractis, no, Ramón, que ja me'n vaig, ja me'n vaig! Y are sí que ja may més me

veurás y tornarás á ser felís com fins ara!

MONSA

Déixal; aném... aném, Daniela.

DANIELA

Jeanne, ara mateix; cap al carril un altre cop, y á París, á viure, á seguir, á seguir... que en Ramón ho vol y m'hi envía!

AGNA, *baixet á Antonia.*

Y la meva nina? Y la nina?

MONSA, *baixet.*

Ramón! Ramón! Ploras?! Oh! Si que ploras! Si que ploras!

RAMÓN, *á Monsa.*

Mira, que's quedi... Y que no ho sápigam 1'Antonia que jo t'ho he dit. (*Monsa corre á dirho á Daniela.*)

ANTONIA, *acostantse á Ramón.*

La fem quedar, eh?

RAMÓN, *á Antonia.*

No ho sé: vosaltres mateixas. Fins á demá; no més que fins á demá.

DANIELA, *á Monsa.*

Ay sí, Deu meu! Perque'm sentía finir! Ahont es en Ramón?

MONSA

No li diguis res are!

□

□

□

□